



หนังสือที่เธอถือมา

โดย...ไพโรจน์ทร์ ชาวงาม

สอนหนังสือด้วย เขียนหนังสือด้วย

๑.

ไปงานค่ายภาษาไทยของนักเรียนที่ โรงเรียน
ชุมชน ศรีสะเกษ...

น้องนักเรียนผู้หญิงคนหนึ่ง วัย ๑๗ ปี เข้ามา
เรียกผมว่าครู และฝากตัวเป็นศิษย์ พร้อมกับมอบ
หนังสือรวมบทกวีเล่มหนึ่ง ซึ่งเธอผลิตขึ้นเอง ในแบบ
ที่เรียกว่าหนังสือทำมือ

เธอบอกทำหลายเล่ม ไม่ได้ทำขาย แต่เพื่อให้
มอบให้ครูหรือผู้ที่เคารพนับถือได้อ่าน วิชาภขวิจารย์
ชี้แนะ ผมอ่านแล้วก็ทึ่งในใจ นักเรียนผู้นี้ เขียน
กลอนได้แล้ว เขียนกลอนเป็นแล้ว เขียนกลอนดีใน
ระดับหนึ่งแล้ว แม้เธอจะบอกว่าเพิ่งหัดเขียน หลาย
คนแนะนำให้เธอส่งประกวดตามที่บางหน่วยงานจัด
ประกวดประเภทเยาวชน เธอบอกว่า ขอเวลาอีกปี เพื่อ
พัฒนาตัวเองก่อน

ในช่วงกิจกรรมค่าย เราได้พูดคุยกัน ฟังเธอพูด
เธอดูแล้วก็เห็นความคิดความฝันของเธอ ไม่เพียง
ช่างคิดช่างฝันในทางอักษร ยังพูดต่อหน้าเพื่อนเก่ง
และเป็นตัวของตัวเอง มีความเป็นผู้มา เมื่อดูในประวัติ
ท้ายหนังสือก็เห็นที่มาที่ไป เธอได้รับรางวัลมากมาย
จากการแข่งขันทักษะต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการพูด การ
แต่งกลอน การตอบปัญหาทุกหมาย กระทั่งการสอบ
ธรรมศึกษาชั้นเอกทางพระพุทธศาสนา

ส่วนหนึ่งคือเคยได้รับรางวัล ลูกโลกสีเขียว และ
รางวัล ธรรมวรรณศิลป์ สถาบันยุวโพธิชน มูลนิธิ
สัมมาชีพ โดยมี เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ เป็นกรรมการ
ที่ปรึกษาโครงการฯ

กลอนของน้องนักเรียนผู้หญิงวัย ๑๗ ปี หลาย
สำนวนเขียนได้ในระดับผู้ใหญ่ บางสำนวนที่ได้รางวัล
นั้น เธอว่ากรรมการถึงกับต้องตรวจสอบประวัติ
ของเธอกับทางโรงเรียน ความคิดความอ่านของเธอ
เธอแฝงไว้ด้วยอุดมคติของคนหนุ่มสาวแสวงหา ไม่มี
เรื่องรักเรื่องใคร่ตามแบบวัยรุ่น แม้เพียงกลอน
ประเภทบทเดียวจบที่เธอเขียนไว้หลายบท ก็ทำได้
อย่างน่าทึ่ง

สหายหนึ่งเห็นผั่งงามร้องถามทัก
แบ่งยอดผักให้กินบ้างจะได้ไหม
ฉันทันหนึ่งยิ้มจางจางกลางครุ่นใจ
สักพักยื่นเมล็ดให้ไม่รีรอ

๒.

รสสุคนธ์ สารทอง-ขอนแก่นชานนาม นักเรียน
ชั้น ม. ๖/๑ โรงเรียนโนนปรุวิทยาคม อำเภอไพรบึง
จังหวัดศรีสะเกษ

มีครูภาษาไทยที่คอยเป็นที่ปรึกษา และเป็น
บรรณาธิการต้นฉบับให้เธอชื่อ ถาวรณ วั่งสำภา

เธอสนใจกิจกรรมเขียนอ่าน เคยไปอบรมมาแล้วทั้ง
ค่ายสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย, ค่ายวรรณกรรม
การเมืองของรัฐสภา หรือโรงเรียนสอนกวีของ อาจารย์
ศิวกาหนท์ ปทุมสูติ

ยังเป็นนักเรียนเก่ง สอบติดคณะต่างๆ ซึ่งเกี่ยว
กับภาษาไทย ทั้งในรอบโควตา และรอบคัดเลือก-
คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์ (โครงการทุนนักศึกษาเรียนดีในชนบท),
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย
บูรพา, คณะศิลปศาสตร์ สาขาวิชาภาษาไทยและ
ภาษาไทยประยุกต์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์,
คณะศิลปศาสตร์ สาขาภาษาไทยและการสื่อสาร
มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี และ คณะศึกษาศาสตร์
สาขาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ที่สุด เธอเลือกที่จะเรียน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
เพราะมีความฝันเป็น ครูภาษาไทย

๓.

นักเรียนวัย ๑๗ ปี เกิดเมื่อปี ๒๕๓๘ จะว่าไป
แล้ว ก็เป็นปีที่ผมกำลังรวมบทกวี ม้าก้านกล้วย

การพบกันในค่ายภาษาไทยที่ โรงเรียนชุมชน
ทำให้เริ่มระลึกชื่อเธอได้ ผมน่าจะเคยเป็นกรรมการ
อ่านกลอนของเธอ และเคยเห็นชื่อเธอมาแล้วใน
เฟซบุ๊ก

เรื่องหนึ่ง ที่เธอนำมาปรึกษาคนที่เธอเรียกครู
อย่างผม ก็คือ การเป็นลูกผู้หญิงคนหนึ่ง คุณครู และ
คุณพ่อคุณแม่ซึ่งทำอะไรทำมา ไม่สบายใจนักที่เธอเก่ง
และใส่ใจทางการประพันธ์ เพราะเกรงจะเสียการเรียน
เสียผู้เสียคน และไม่มั่นใจว่าวิชาชีพที่เธอชอบจะพึ่งพา
ตัวเองได้ในอนาคต

ผมบอกเธอ ฝันเป็นครูภาษาไทยก็ดีแล้ว เป็นครู
ด้วย เขียนตามที่ชอบด้วยก็ได้